Holub Piero

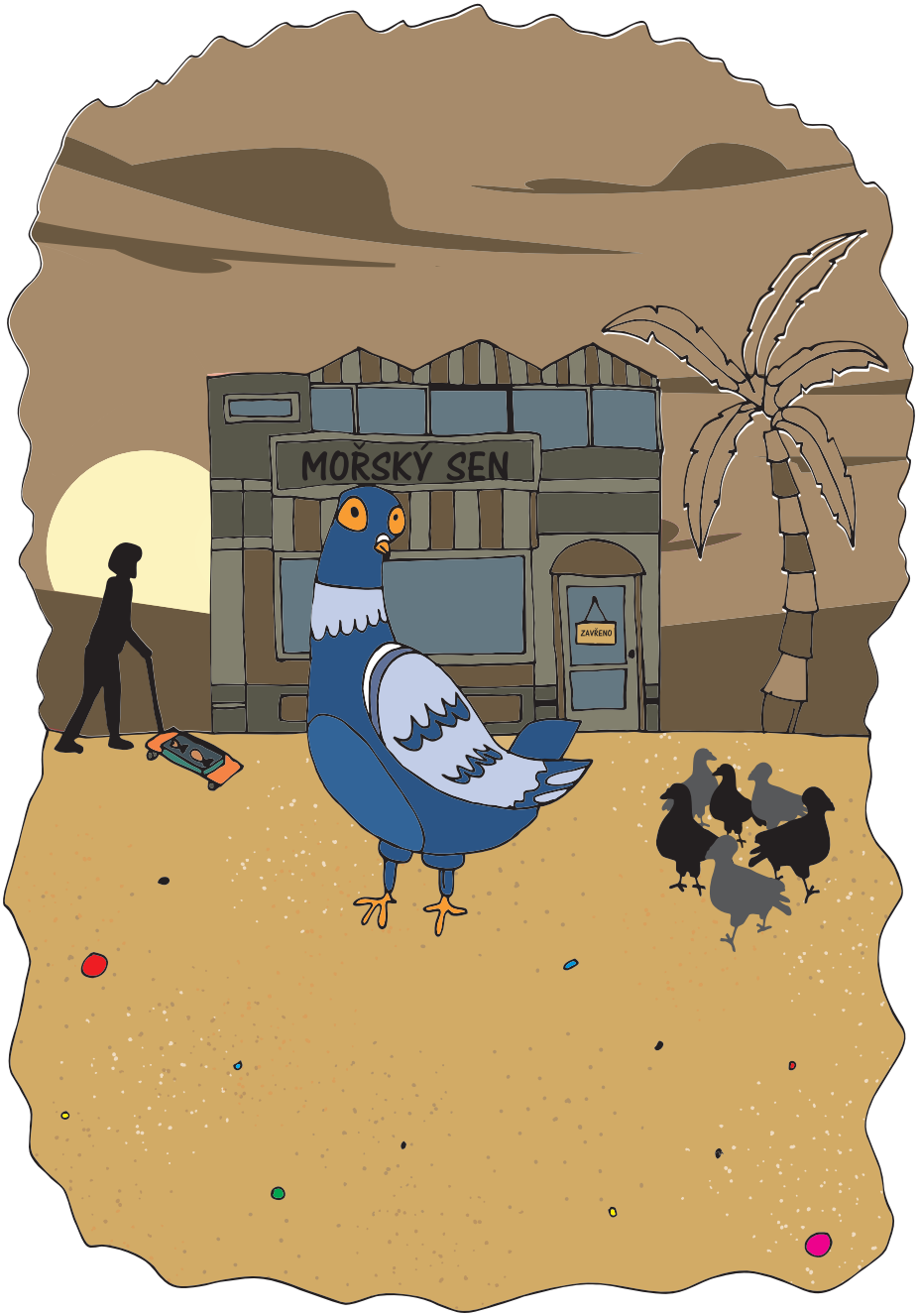
Jozef Kollár

1. KAPITOLA

Večerní ticho přerušilo vrzání vozíku kuchaře z restaurace Mořský sen. Chvíli poté vysypal do písku zbytky ryb a pečiva, které nechali hosté na talířích. Holubi se okamžitě vrhli na potravu. Po jejich nájezdu nezůstal na zemi ani drobeček.

Holub Piero pozoroval své hejno. Dosud bez odmlouvání přijímal, co mu říkali starší. Považoval to za důležité a nezbytné. Poslouchal všechno o slušném chování, vděčnosti, lásce, radosti, poslušnosti a správném způsobu života v hejnu. Neměl důvod pochybovat o tom, co mu říkali, určitě to mysleli nejlépe, jak jen mohli… Až do dneška, kdy mu některé činy hejna přestaly dávat smysl. Ke zbytkům, které kuchař vysypal na pláži, se dostali jen ti nejsilnější. Starší, slabší a nejmenší museli čekat, jestli něco zůstane. Pokud někdo z nich našel odvahu a pokusil se sebrat kousek ryby nebo chleba silnějšímu, pocítil takové klovnutí, po kterém se mu zamotala hlava a viděl víc hvězdiček, než kolik jich je na obloze. Podruhé už to raději nezkoušel.

Piera při pohledu na hltající hejno přešla chuť k jídlu. Poprvé přemýšlel o tom, že okouzlující slova a činy nemusí jít vždy ruku v ruce. Nohou napsal

MOŘSKÝ SEN
ZAVŘENO

do písku „slovo“ a vedle něj „čin“. Při svitu měsíce se díval na svůj výtvor, dokud obě slova nesmylo moře. Nezůstalo po nich nic. Jen spousta otázek v jeho hlavě a další bezesná noc. Mezitím nasycená hrstka nejsilnějších holubů spokojeně spala s plnými žaludky pod stromem, zatímco ti slabší a zranitelnější, oklamaní svými sny, poskakovali kolem místa, kam kuchař předtím vysypal zbytky.